

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Г83

Серія “СКАРБНИЧКА”
заснована 2017 року

Обкладинка та ілюстрації
Дарини Сингайвської

Гридін, Сергій

Г83 Кігтик Ковбаско : повість / Сергій Гридін. –
К. : Знання, 2023. – 140 с. – (Скарбничка).
ISBN 978-617-07-0422-1 (серія)
ISBN 978-617-07-0853-3

Герой повісті Сергія Гридіна, п'ятикласник Олег Дерихата, дуже заздрив безтурботному життю свого пухнастого друга — кота Кігтика Ковбаска. Одного ранку хлопчик прокинувся в подобі кота, а кіт став хлопцем і змушений був піти до школи. Надзвичайно захопливі пригоди, нелегкі випробування й небезпеки чатують на героя. Завдяки товариськості, сміливості, наполегливості друзям вдається подолати всі негаразди, власні страхи і слабкості.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-617-07-0422-1
(серія)
ISBN 978-617-07-0853-3

© Сергій Гридін, 2023
© Видавництво «Знання»,
майнові права, 2023

ЧАСТИНА 1

«Важка вона іноді, доля дитяча! Отак би собі спав спокійненько, але зась! На канікулах або вихідних скочиш із самого ранку, очі самі собою розплющаються, а от коли треба до школи йти — ніби хто повіки kleem намазав!»

Так роздумував, потягуючись на ліжку, учень п'ятого класу вкрай середньої школи Олег Дерихата. Він натягнув ковдру на голову, намагаючись відтермінувати мить, коли потрібно буде вилазити із ліжка. Трохи втішало, що за вікном

був місяць травень, вже пригрівало сонечко і сяяли десь там на горизонті (хоча ще аж цілих три тижні до них!) літні канікули, на яких нарешті можна забути про школу і майнуть або в літній табір, або хоч до бабуні у село.

Олежик Дерихата був звичайним хлопчаком. Ну, може, тільки рудувате волосся, рум'яне личко, міцна статура, пружні ноги, якими твердо ступав по землі, та кругле черевце надавали йому особливих прикмет. Під одягом зрадлива округлість на місці пресу ховалася, тому роздягатись (навіть на пляжі) хлопчику не хотілося, аби з нього не кепкували ровесники.

Він любив читати і не любив фізкультуру, тому що на уроках змушували бігати і, гірше того, підтягуватись на перекладині. Дерихата дотягнувся підборіддям до металевої труби не міг, бігав помаленьку, при цьому чміхав як паровоз, але тверду «дев'ятку» з фізкультури мав, бо був відмінником. І вчитель-спортсмен Ілля Федорович, тяжко зітхаючи та споглядаючи марні старання свого учня, виводив у журналі хорошу оцінку. При цьому у нього переставала писати ручка, він спересердя тряс рукою і навіть іноді мружив очі: так йому не хотілось «псувати» журнал.

— Мня-а-а-ву! — зненацька пролунало над вухом.

Олежик здригнувся, розплющив одне око. Несподівано хтось стягнув ковдру з обличчя, щось м'яке доторкнулось до його носа.

— О-о-о! — застогнав хлопчик. — Ну, ти й звірюка! Сам не гам і іншому не дам! — випростав

руку з-під ковдри, замахав нею, ніби намагаючись когось скинути на підлогу.

— Mr-p-p! — сердито відповів не відомий читачеві «звірюка».

— Кігтику! От я зараз встану та як надеру тобі хвоста! — погрозливо припіднявся на ліжку Олежик. Сон розвівся, мов не було.

Кіт на прізвисько Кігтик (а «будильником» був саме він!) задоволено промуркотів, скочив з ліжка на підлогу, пройшовся язиком по рудій шерсті, яка — на відміну від зачіски господаря — була і так бездоганна, потягнувся, піднявши хвоста трубою, та легко забрався на підвіконня, де вмостиився калачиком і підставив спинку м'якому ранішньому сонечку...

Це зараз істоту, яка ніжилася у теплому промінні, можна було назвати котом у повному розумінні того слова. Граційна пружна хода, лискуча шерсть та вуса, які гордо стирчали у сторони, видавали у їх власнику справжню породу, хоча своїх батьків Кігтик не пам'ятав. Знайомство Дерихати і тоді ще безіменного кошенята почалось цілком банально.

Такого самого травня, два роки тому, Олежик повертається зі школи, ледь тягнучи на спині важкий НАПЛІЧНИК. Несподівано почався дощ. Тугі краплі залопотіли спочатку потиженку, нектапом, а потім щоразу набираючи швидкість. Хлопчик сховався під дашок чужого під'їзду і налаштувався перечекати зливу. Але потужний потік води з неба не зупинявся. Десь далеко почало

погримувати. Малий Дерихата трохи побоювався грози (а хто її не боїться!?) — отож вирішив швиденько перебігти додому, пам'ятаючи, що коли блискавки підкрадуться біжче, бігати вже не можна. Наталя Петрівна, їхня вчителька, нагадувала про це не раз.

Олежик обережно виглянув на вулицю. Поверхнею свіжих калюж стрибали бульбашки дощу. Він знов, що вони щось означають: чи то злива скоро має закінчитись, чи то навпаки буде затяжною, але, хоч ти вбийся, не пам'ятав. «Треба буде прикмети повторити!» — вирішив він для себе, важко зітхнув, не наважуючись підставитись під струмені, але здалеку знову долинули погуки громовиці, і Дерихата вискочив із свого прихистку та швидко попрямував до рідної домівки. А йти залишалося недалеко!

За хвилину одяг змок наскрізь. Але злива була по-весняному теплою, тож Олежик навіть замутикав якусь пісеньку. Він чалапав по калюжах, не вибираючи дороги, і відчував себе мандрівником, який сміливо крокує крізь джунглі назустріч небезпекам. Він навіть озирнувся, видивляючись якогось людожера-тигра, який підступно зачайвся у кущах.

— Мняву! — несподівано жалібно озвався «людожер» десь там під ногами. Дерихата здригнувся, виринаючи з уявного африканського лісу. З-під бузкового куща на нього дивились великі зелені очиська незнайомого мокрого створіння, яке зараз більше було подібне на облізлого, ху-

дого пацюка. Кошеня ніби відчуло на собі погляд, здригнулося всім тілом, підбігло до хлопчика й потерлося мокрою головешкою об його ногу.

— Мале-е-е-ньке! — вирвалось в Олежика. — Замерзло!? — присів він над рудим хирлячком.

— Мняву! — кивнуло згодливо кошеня, прохально блімнувши очиськами.

— Давай, лізь до мене за пазуху! — запросив Дерихата.

«Щурик», ніби зрозумівши, що від нього вимагають, підскочив, видряпався хлопчику на коліно і шугонув під мокру футболку, притиснувшись до теплого Олегового тіла. Кілька разів ще здригнувся від холоду, пригрівся й затих.

— Вилазь, приїхали! — голосно вимовив Олег вдома, дістав з-за пазухи мокре кошеня і пустив його на лінолеум у коридорі.

Незнайомець сторохко озирнувся, заспокоєно пройшовся рожевим язичком по мокрій шерсті і пішов обстежувати своє нове місце перебування. Дерихата скинув із себе мокрий одяг, залишивши його тут же на підлозі у передпокої, взяв у ванній великий рушник і почав розтиратися, пам'ятаючи, що саме так робив тато, потрапивши восени без парасольки під зливу. Відчувши, як гаряче тепло розійшлося по шкірі, хлопчик схопив трохи меншого рушника (ним мама витирала волосся після душу), зловив кошеня, добре розтер і його, акуратно склав рушник назад до шафи і пішов на кухню шукати якоїсь провізії. Кошеня слухняно потрюхікало за ним.

— Звати тебе хоч як? — спітав хлопчак, відпахуючи товстий шмат ковбаси і кидаючи його новому знайомцю.

Той щось промуркотів у відповідь, спробував відкусити від шматка, широко роззявивши рота. Ковбаса не піддалась. Вона була «московською» — твердою як на його зубенята. Кошеня знічено присіло, потім спробувало ще раз і, впевнившись, що із цього нічого не вийшло, жалібно підняло свої зелені очиська на нового господаря.

— Не виходить! — правильно зрозумів погляд Дерихата. — Зовсім ти ще малий! Я теж колись таким був! — згадав він розповіді батьків про своє беззубе дитинство. — Тільки молоко і пив! Мамине... — на мить задумався він. — О! У мене ж молоко є в холодильнику! Почекай-но, дістану! Давай сюди цю ковбасу! — простягнув руку Олежик. Але кошеня несподівано підняло шерсть на загривку, випустило гострі маленькі кігті та шурнуло лапою перед собою, захищаючи законну власність.

— Ти що робиш!? — різко забрав руку з глибокою подряпиною малий Дерихата. — Ну й кігті у тебе! — вичавив, злизуючи крапельку крові з пальця. — Бути тобі Кігтиком! — зробив він висновок. — А прізвище твоє — Ковбаско! Он як за свій шматок тримається! — засміявся, забувши образу. — А прикольно! Кігтик Олегович Ковбаско! — зареготав Дерихата.

Він дістав пакет молока, забувши про недостойний вчинок нового друга, налив трохи у блюдце, поставив перед Ковбаском.

— Пий, звірюко! — запросив.

Кігтик Олегович всунув носа у блюдце, пирхнув, хлюпнувши молоком на підлогу, на мить задумався й почав швидко рухати язичком, зменшуючи обсяг поставленої перед ним їжі.

Дерихата тим часом тихенько підняв шмат кинутої ковбаси. Пам'ятаючи, що з підлоги їсти не можна, бо там купа різних мікробів, уважно оглянув кусень і, не помітивши цих нахабних мілких створінь, завдяки яким можуть бути проблеми із травленням, спочатку хотів відкусити ковбаски, потім передумав, чомусь з жалем глянув на шматок і навіщось поклав до холодильника. Затим нарешті нагрів собі картоплі з м'ясом, покришив великими шматками огірка й заходився обідати.

Через півгодини Олежик Дерихата лежав у своїй кімнаті на ліжку, ситий і вдоволений, розглядаючи якусь нову книжку, а в нього на животі зручно вмостився Кігтик Ковбаско, який уже був повністю сухим і скидався на м'який, руденький клубочок шерсті. Кігтик безтурботно спав. Його життя нагадувало тепер котячий рай, в якому течуть молочні ріки, а кошенята сплять на власному господареві — не на твердому мокрому асфальті.

За кілька хвилин той господар, відклавши книгу, теж засопів. У кімнаті запанувала тиша, яку порушувало унісонне дихання Ковбаска та Дерихати.

Ідилія перервалась несподівано. В передпокої grimнули двері. Олежик різко схопився, Кігтик м'ячиком покотився на підлогу, ображено нявкнув.